

[Langsted]

hvorfor vi ikke har kunnet få redegørelsen for det på det spørgsmål, vi har stillet om det i udvalget for offentlige arbejder.

Ib Nørlund (DKP):

Jeg skal medgive finansministeren, at han optrådte betydelig mere afdæmpet i forhold til de basunstød, der har været ouverturen til fremsættelsen af denne plan. Det forstår jeg godt, for når man nu siger, at man opererer med disse forudsætninger og med udsigten til 200.000 arbejdsløse langt, langt ud i fremtiden, er det passende at optræde afdæmpet. Men det spørgsmål indeholder nogle problemer. Her i debatten har man sagt, at det følte man sig ikke rigtig bundet af, osv. Jeg må gøre opmærksom på, at jeg i udvalget stillede spørgsmålet og prøvede at få et svar fra ministeren på, hvorvidt han følte sig bundet af forudsætninger af den art. Svaret var, at det gav et rimeligt billede af den udvikling, der ville komme, forudsat at planen blev sat i værk. Ja men så affinder man sig jo faktisk med tingene. Selv om ministeren bevæger sig i meget kryptiske svar – det er måske en erhvervssygdom i det embede – kan man dog ikke komme uden om den ganske enkle ting, at regeringens plan bygger på, at der skal være 200.000 arbejdsløse langt ind i fremtiden. Hvis regeringen vil ændre ved det, må den ændre ved planen, og så bliver den også nødt til at høre på nogle af de råd, vi giver.

Derudover takker jeg ministeren for, at han konstaterede, at det, jeg havde fremført, var i overensstemmelse med vores politik – det er altid godt at kunne komme hjem med sådan en bekræftelse – men jeg synes nu nok, at jeg er lidt bedre til at udlægge vores program, end ministeren er.

Ministeren sagde f. eks., at vores indstilling var, at der er råd til alting. Det er nu meget sagt. Det, vi her har peget på burde gennemføres, svarer vel sådan nogenlunde til, hvad der siges i et socialdemokratisk valgprogram, når det er sådanne tider, og det kan man vel ikke sige er at kræve, at der skal være råd til alt.

Der blev også draget sammenligninger med socialistiske landes forhold, og det synes jeg er en god idé at prøve at tage op, for dér siger man selvfølgelig ikke, at man har råd til alt, men man mener da heller ikke, at man har råd til at lade 13–14–15 pct. af arbejds-

styrken gå arbejdsløs. Man ville da aldrig, når man fandt frem til store naturrigdomme på landets område, finde på at sige: værsgo, 50 mia kr. til private kapitalister, som kan trække det ud af noget, der ellers kunne være af samfundsmæssig nytte. Netop overvejsen af den fornuftige måde, som ministeren sagde man optrådte på i socialistiske lande, kunne vel også give ham en inspiration i vurderingen af denne plan. Jeg ved vel, at det ikke er socialismens flammer, der er den drivende energikilde i regeringen, men der er da vel alligevel nogle rester fra fortiden, som kunne gøre sig gældende.

Sluttelig skal jeg bare sige, at det også er en interessant ting at trække ud af denne debat, at vil regeringen have gennemført det, den altså mener er rigtigt og nødvendigt af de mere umiddelbare foranstaltninger på investeringsområdet, er den igen i den situation, at den i det væsentlige har sit flertal, hvis den orienterer sig lidt anderledes, end den plejer at gøre, og hvis den dementerer det, som statsministeren for et øjeblik siden sagde i fjernsynet om, at man endelig skulle vende ryggen til venstre.

Niels Helveg Petersen (RV):

Hvis ikke det forholdt sig sådan, at finansministerens bemærkninger om de forstandige folk i Sovjetunionen var et polemisk svar til lige netop hr. Nørlund, ville jeg måske nok have følt mig fristet til at gå ind i en diskussion om det synspunkt.

Jeg vil gerne takke trafikministeren for svaret vedrørende omkostningerne ved Storebæltsbroen; jeg forstår, at der i det hidtidige beregningsarbejde og tekniske forberedelsesarbejde intet er dukket op, som skulle antyde, at udgifterne til broen skulle blive højere end hidtil antaget. Vi er dog vel nødt til i al ædruelighed at føje til, at vi først kender de endelige omkostninger ved broen, når licitationstilbuddet foreligger.

Det, som er situationen for vores beslutning om Storebælt, er, at i det øjeblik, hvor det foreligger, er sådan set en del beslutninger truffet om iværksættelsen af broprojektet. Det vil sige, at vi har ministerens klippefaste tro på, at den fastlagte ramme kan holde, men viden om det har vi først den dag, hvor man sådan set allerede har truffet en række temmelig bindende beslutninger og foretaget